

то ѿ зазнаихъ сега. А за да потвърди́ думж-
тѣ си, говорихъ съ въодушевеніе нѣкакъ за кра-
соты́ на природжѣ, които видѣхъ въ пжгы́
като идяхъ. И когато си мисляхъ азъ че туй
пригодно ласкателство щѣше да привлече къмъ
мене благонаклонностѣ на младжѣ Бретанжѣ,
видѣхъ на противъ по лицето ѿ признацы на не-
търпѣніе и утѣсненіе. Дѣто ще ся каже бѣхъ вся-
какъ злополученъ къмъ младжѣ тѣзи момѣ.

— Виждамъ, Господине, подкачи тя съ видъ
ироническый, че обычате прѣкрасното, това кое-
то смаева въображеніето и душжѣ, че обычате
природжѣ, зеленинжѣ, шубржцыгѣ, камъніетѣ и
изящныгѣ художества. Кога е тѣй, твърдѣ хуба-
во можете да ся споразумѣете съ Г-жж Елуень,
която обожава, както и вы, всичко това, което
азъ никакъ не обычамъ.

— А що обычате вы, Господже? попытахъ азъ
съ единъ веселъ тонъ и не лишенъ отъ блага-
тность.

А тя ся обърнѣ по-скоро къмъ мене та мя
изгледа гордо и рече сухо: — кучето си. Ела
Мервене!

И, като дойде Мервенъ, тя пжхнѣ милосердо
ржжжѣ си въ гжстжѣ му рохавж козинж, ко-
гато той ся сложи на прѣднитѣ си крака и ти-
кнѣ страшнжѣ си главж между мојжѣ паницѣ
и паницжѣ на Г-жж Маргаритж.

Това ми даде поводъ да пригледамъ съ ново